

[Ragnhild Andersen.]

Når udvalget i ministerens forslag foreslår indføjet følgende:

„Ved bedømmelsen heraf påhviler det retten at tage sit udgangspunkt i, om pågældendes erhvervsevne er nedsat til $\frac{1}{3}$ eller derunder, hvorved der tillige i fornødent omfang skal tages hensyn til den forsikredes alder, livsstilling, bopæl og arbejdsmuligheder og til udsigten til eventuel forbedring eller forværring af pågældendes invaliditet, samt til andre omstændigheder, som passende findes at kunne tillægges vægt ved bedømmelsen af, om der foreligger en så betydelig nedsættelse af erhvervsevnen, at denne efter den samlede vurdering skønnes at ligge omkring $\frac{1}{3}$ eller derunder. Dog skal en betydelig nedsættelse af erhvervsevnen, jfr. § 1, også kunne anses at foreligge, når invaliditeten medfører en nedsættelse af erhvervsindtægten til et beløb, der svarer til invaliderentens størrelse.“

kan jeg ikke se rettere, end at det er en absolut forringelse af ministerens oprindelige forslag. Jeg beklager denne forringelse, og mit parti vil stemme imod den. Vi anser ministerens forslag for at være bedre, selv om det ikke var tilfredsstillende.

Såvidt jeg kan se, vil ændringen i §§ 1 og 38 kun medføre den lille forbedring, at det ikke længere vil være muligt at fratage invaliderne deres rente, når deres indtægt er under invaliderentens størrelse. Denne himmelråbende uretfærdighed har vi ofte fremhævet her i tinget. Jeg vil anse det for meget beklageligt, om 4 års arbejde i en kommission, som fortrinsvis skulle beskæftige sig med ændring af trediedelskriteriet ved bedømmelsen af invaliditeten, ikke har ført os længere end dertil, at det nu gøres ulovligt at sige til en invalid: fordi du bestræber dig for at arbejde, skal du straffes, så du stilles ringere end dem, der kun har renten at leve af.

Det er, såvidt jeg kan se, stort set det eneste, der bliver forhindret af ændringerne til §§ 1 og 38, og dette er et meget lille skridt fremad. Det vil betyde, at de almindelige fradragsbestemmelser, som gælder for aldersrentemodtagerne, så ufuldkomne og utilfredsstillende de end er, end ikke vil kunne komme invaliderne tilgode. Mit parti finder dette uretfærdigt. Vi finder det uretfærdigt, at man straffer de mennesker, som i forvejen er straffet nok derigennem, at de er ramt af invaliditet. Vi finder det uretfærdigt, at de nu også skal leve i frygt for at miste deres rente, når det lykkes dem ved arbejde

at sætte deres indtægt i vejret. Vi finder, som det ærede medlem hr. Mogens Fog sagde det ved første behandling, at det principielt rigtige må være, at invaliderenten kompenserer tabet af arbejdsevne, således at renten svarer til differencen mellem normal løn for den pågældende og det, han faktisk kan tjene. Sålænge en på grund af invaliditet arbejdshemmet persons indtægt plus renten ikke når op på det, som raske mennesker i samme branche kan fortjene, bør ingen invalid frygte for at fortabe renten. Derfor kan jeg ikke se, at den afgørelse, som i dag vil falde med hensyn til betingelserne for at opnå invaliderente, er retfærdig, og jeg kan ikke betragte den som endelig. Den må ændres, og det må ikke være, som det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen sagde, ad åre, men indenfor en overskuelig frist, indenfor en kort tid, fordi de ændringer, der nu gennemføres, ikke dækker de interesser, som invaliderne og de arbejdshemmede har ret til og krav på at få dækket.

Jeg har med interesse set — uden at være medlem af udvalget —, at adskillige embedsmænd og andre mennesker, der har med den praktiske administration af loven at gøre, bl. a. i „Vanførebladet“ har diskuteret dette lovforslag, og jeg har set — om jeg må sige det sådan —, at de lærde langtfra er enige, og heller ikke de erfarne. Adskillige af dem har fremsat i mine øjne rigtige kritiske bemærkninger om lovforslagets ufuldkommenhed. Et klart og fornuftigt synspunkt finder jeg hos administrationschef P. Stockholm, som udtrykker noget i retning af det, mit parti har gjort gældende i spørgsmålet om invaliditet og regler for de invaliderede. Han siger i „Vanførebladet“ s. nr. 2 for i år, side 29, følgende, som jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil citere:

„Jeg mener personligt, 1) at personer, der på grund af en af speciallæger konstateret invaliditet utvivlsomt er væsentligt hemmet i deres erhvervsevne, bør have ret til invaliderente, 2) at en sådan bestemmelse vil være lettere at praktisere af retten end den nugældende og den af udvalget foreslåede.“

Og han tilføjer yderligere:

„En væsentlig nedsættelse af erhvervsevnen foreligger efter mit skøn, når en person ikke på grund af sin invaliditet er i stand til at skabe sig en erhvervsindtægt, der svarer til $\frac{4}{5}$ af den indtægt, som ikke-invalide personer i de lavest lønede fag er i stand til at fortjene.“

Jeg finder, at her er der kommet synspunkter frem også fra dem, der sidder og